

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתפג

ערב שבת קודש פ' בהר, ט' אייר ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכרון

הו"ח אי"א נו"מ ובעל מדות ישראל אר"י ליב

אחיו של הו"ח אי"א נו"מ ובעל מדות דובער הי"ד

בניו של כ"ק הרה"ג והרה"ח ומקובל

רב פעלים לתורה ולמצות

ורבים השיב מעון לוי יצחק

דור רביעי לכ"ק אדמו"ר הצמח צדק

נפטר י"ג אייר ה'תשי"ב

ת' נ' צ' ב' ה'

אחיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולענין ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולענין ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולענין יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

3

דבר מלכות

אין מס' גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאירו בגלות! / משיחת מ"ו אייר התשס"א

6

זמן הגאולה

מניין ישיגו כבשים ראויים להקרבת הפסח שני? / הזמן הנוכחי באור הגאולה

9

ניצוצות של משיח

שמותיו של משיח צדקו / קטעים קצרים ופתגמים בענין גאולה ומשיח

10

המעשה הוא העיקר

ביכולתו לפעול שהגאולה תבוא היום / הוראות למעשה בפועל

14

כתב יד קודש

שלא יחבייש מפני בנ"א המלע'גים / צילום מהגהת הרבי על נקודות משיחות י"ב חשו"ש בלק החש"ל

מדור ה"דבר מלכות"

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחיו

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחיו

ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

אין חורה מאנט באך אז די צניעות זאל זיין אין אזא אופן אז אפילו א
 גוי נאך איידער ער גייט אריין אינעווייניג פון די אידישע הויז, נאר
 קוקענדיק פון דרויסען זאל זיין קאנטיג אז אין די הויז פירט מען זיך לויט
 דעם אויבערשטענס פארלאנג, און דער צאך מען אויף דעם אויבערשטענס ברכות,
 פונקט ווי עס איז געווען בא בלעם, אז שטייענדיק פון דערווייטענס האט
 ער געזען לויט ווי די אידישע הייזער זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטען
 פירען זיך ע"פ צניעות, און דערפאר זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטען
 און קריגט יעדער איד דעם כח דאס אויסצופירען אלאס פון דער החלה פון
 אלע די חלקי שו"ע - וואס די החלה פון די חלקי שו"ע איז שו"ע ברכה מן המלע'גים, אז
 א איד זאל זיך נישט שעמען און נחפעל ווערן פון די וועלכע לאכען פון איהם
 א, א

אין דעם ווארט "מלע'גים" איז אבער פאראן נאך א טייטש פארקרוםט,
 מלשון שפת עלגים, ד.ה. אז א איד זאל נישט נחפעל ווערן פאר די וועלכע
 פירען זיך אין קרומע וועגען.

ווארום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאר דאס איז
 פארקערט פון דעם וועג פון חורה, נאר דאס איז פארקערט פון דעם צדק
 פארקערט פון מאלאך ווערן זיך נישט נחפעל ווערן פון די וועלכע לאכען פון איהם

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

"שלא יתבייש מפני בני-אדם המלעיגים"

בעמדנו בפתח ימי הקיץ ושמירת הצניעות הדרושה בהם, מובא בזה צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על מס' נקודות משיחות י"ב תמוז וש"פ בלק ה'תש"ל, כפי שנאמרו אז ברדיו

(צילומים מהמשך השיחה פורסמו בגליונות קסב-ג)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

און תורה מאַנט נאָך אז די צניעות זאָל זיין אין אַזאַ אופן אז אפילו אַ גוי (בלעם) נאָך איידער ער גייט אַרײַן אינעווייניג פון די אידישע הויז, נאָר קוקענדיק פון דרויסען זאָל זיין קאַנטיג אַז די הויז פירט זיך לויט דעם אויבערשטענס פאַרלאַנג, און דערפאַר איז מען אַ כלי אויף דעם אויבערשטענס ברכות, פונקט ווי עס איז געווען באַ בלעם, אַז שטייענדיק פון דערווייטענס האָט ער געזען לויט ווי די אידישע הייזער זיינען געווען געבויט אַז אידען פירען זיך ע"פ צניעות, און דערפאַר זיינען זיי ווערט די ברכה פון אויבערשטען,

און יעדער איד קריגט דעם כח דאס אויסצופירען פון דער התחלה פון אַלע ד' חלקי השו"ע – וואָס קומט אויך אַלס אַ הקדמה צום מקיים זיין די אַלע ד"ח השו"ע.

וואָס די התחלה פון ד' חלקי שו"ע איז "שלא יתבייש מפני בני-א המלעיגים", אַז אַ איד זאָל זיך נישט שעמען און נישט נתפעל ווערן פון די וועלכע לאַכען פון איהם אַפ,

אין דעם וואָרט "מלעיגים" איז פאַראַן נאָך אַ טיישט פאַרקרומט, מלשון שפת עלגים, ד. ה. אַז אַ איד זאָל נישט נתפעל ווערן פאַר די וועלכען פירען זיך אין קרומע וועגען.

וואָרום די וועלכע פירען זיך נישט ע"פ צניעות, נישט נאָר דאָס איז פאַרקערט פון דעם וועג פון תורה, נאָר דאָס איז פאַרקערט פון דעם אַלגעמיינעם דרך הישר, פאַרקערט פון אַלגעמיינעם מאָראַל און איינפאַכן שכל.

ליכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחיו שגלוב

אין מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאירו בגלות!

עצם העובדה שכנ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות הו"ע של קרבן שאין למעלה ממנו • "קרבן" ענינו מסירת נפש, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!... • יכול ה' יהודי לכלכל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישראל) יהי' בגלות! • משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה

ועד לחיים נצחיים בלי הפסק בינתיים, מ"מ, "כולנו טמאי מתים"³, מצד השייכות להדורות שלפנינו שכבר אינם בין החיים, ודוגמתו ברוחניות - שאף שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, מ"מ, נמצאים עדיין בזמן הגלות מצד הענינים הבלתי-רצויים שהיו בדורות שלפנינו, החל מהדור דחורבן בית ראשון, והדור דחורבן בית שני.

ועל זה צועקים בני": "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", היתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שביהמ"ק חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות!?!... ובמכ"ש וק"ו:

הציווי דפסח שני (שע"י נעשה התיקון והשלימות דפסח ראשון) בא לאחרי וע"י הקדמת הטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", דאף שידעו הסיבה והטעם שאינם יכולים להקריב קרבן, ואמרו זאת בעצמם בהתחלת דבריהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם"¹, מ"מ, טענו בכל התוקף "למה נגרע", היתכן - תהי' הסיבה איזו שתהי' - שלא נוכל להקריב קרבן!

טענה זו - "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" - היא גם (ובעיקר) בנוגע לזמן הגלות:

מעמדם ומצבם של בני' בזמן הגלות הוא באופן של "טמאים לנפש אדם", דאף ש"אתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"²,

(1) בהעלותך ט, ז.

(2) ואתחנן ד, ד. וראה אבות דר"נ ספ"ד.

(3) ל' היראים ששכ"ה (בהשלם - סרע"ז). רדב"ז הל' בכורים פ"ה ה"ט. ב"ח יו"ד ששכ"ב. מג"א סתקס"א סק"ב. ובכ"מ.

(4) סנהדרין צז, ב.

אם בנוגע לחסרון דהקרבת קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל אומרת התורה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון – בנוגע לחסרון דהקרבת כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני, בודאי ובודאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון.

ובהקדמה: אף שגם בזמן הגלות משלימים הענין דהקרבת הקרבנות ע"י אמירת פרישות הקרבנות, שע"ז¹² **ונשלמה** פרים שפתינו – אין זה דומה להשלימות האמיתית שנעשית ע"י הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי, מנחה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח"¹³) מן הדומם, ובאופן שכולם (ג' הסוגים דצ"ח¹⁴) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"¹⁵).

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, ע"י שמתקנים ומשלימים את כל הענינים דהקרבנות בגשמיות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה **יתוקן ויושלם** בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו דידך"¹⁶, שבנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים¹⁷, ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחודש זיו) ובית שני¹⁸.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("בלבתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של **קרבן**

12 הושע יד, ג. וראה שר"ע אדה"א אר"ח (מהדו"ב) סו"ס א.

13 ויקרא ב, יג.

14 כיון ש"כל החי עולה לה" ע"י בהמה אחת, וכל הצומח ע"י עשרון סלת אחד בלול בשמן כו" (תניא פל"ד).

15 שם א, ב.

16 בשלח טו, יז.

17 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

18 ראה זח"ג רכא, א.

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכתוב, היתה (א) טענה של כמה אנשים בלבד, (ב) ובנוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרוב שאינו בשלימות דשאר הקרבנות מצד שייכותו **לפסח מצרים**, שנוסף לכך שהי' לפני מתן-תורה (לפני הדיבור)⁵, לא הקריבוהו ולא היזו את דמו ע"ג המזבח במקום המיוחד להקרבת הקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה" מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"⁶), כי אם נתנית הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף (מעין **דוגמת** הזאת הדם ע"ג המזבח)⁷ על ה**בתים** אשר יאכלו אותו בהם"⁸, ולא עוד אלא שהבתים עצמם (ביחד עם בני שבהם⁹) היו **בארץ מצרים**, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני, (ב) בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבות בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג המזבח בביהמ"ק שבא"י – **היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני להקריב קרבנות בביהמ"ק?!**...

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבנ"י שלא רצו לצאת ממצרים, עד שפרעה הוצרך **לשלח ולגרשם ממצרים**, כמ"ש "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם")¹⁰, "בשלח פרעה את העם"¹¹, ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יהי' צורך ח"ו **לגרש יהודי** מהגלות, כיון שזועק מצד עצמו **"למה נגרע!"** והמענה לטענת בני"ע על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – בענינו של פסח שני:

5 ראה חגיגה ו, א-ב. ובכ"מ.

6 רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

7 ראה לקו"ש חכ"ו ע' 78. וש"נ.

8 בא יב, ז.

9 ובפרט שנתחייבו להיות בהבתים (שם, כב).

10 ס"פ שמות ובפרש"י.

11 ר"פ בשלח.

ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושטרעם גדולים

ההוראה מכל זה בנוגע לפועל – בההשתדלות שצ"ל בנוגע לקידוש שם שמים בכלל, כולל ובמיוחד – בקשר עם ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י:

כיון שנשארו כמה ימים עד ל"ג בעומר (ביום ראשון הבע"ל), צריכים לדאוג שיעשו את כל ההכנות הראויות לכך, כמו בכל דבר שבקדושה, כיון שזה בעל חשיבות חייבת להיות לזה הכנה, עד "הכנה דרבה".

מתחיל עם החלטות טובות בזה בשבת, ואח"כ – הפעולות בזה במשך השבוע הבא, ביום א', ב', ג', ד', ה', ו', ויום השבת – שכאר"א יעשה התלוי בו שבכל מקום ומקום שנמצאים שם יהודים שיחגגו ל"ג בעומר בשמחה גדולה, ע"י עשיית התוועדות וכו' או תהלוכה של ילדים, וברוב עם הדרת מלך.

ובפרט בהתחשב בכך שהתהלוכות מוסיפות באחדות כל ישראל, "שבת אחים גם יחד", ובחינוך ילדי ישראל, "חנוך לנער ע"פ דרכו גו"¹, עי"ז שעושים את התהלוכה בהתאם ל"דרכו" של הילד, עי"ז שהוא הולך "צועד" בגאון ובעוז (עם דגל או שלט), שאפשר לרשום עליהם גם ענינים הקשורים בתומ"צ, ובפרט – ענינים השייכים לרשב"י ולל"ג בעומר, וכיו"ב, שזה נותן חיות וחמימות בילדים יהודים בנוגע לכל עניני תומ"צ, באופן שהרושם-טוב של התהלוכה נשאר אצלם בזיכרון, ויש לזה פעולה נמשכת בחינוך שלהם.

ובכדי שזה יהי' בהצלחה רבה ומפלגה, בעזה"י, דרושים לכך גם ההכנות המתאימות, מתוך פרסום ושטרעם גדול, למשוך כמה שיותר ילדים שישתתפו בזה.

ובפרט בהתאם לר"ת דשנה זו ה'תש"נ – ה' תהי' שנת נסים – צריכים לראות שהפרסום והשטרעם של תהלוכות שנה זו יהי' באופן של "ארים נסי על ההרים", יותר מאשר בכל השנים שעברו (שגם אז ה' בהצלחה בלתי-משוערת).

לכן, בטח יעשה בזה כאו"א כל התלוי בו, וכמו"כ להשפיע על אחרים שישתתפו בזה, מתחיל מהוראת דוגמא חי' אישית איך שהוא משתתף בזה בחיות ובשמחה.

ועי"ז – בודאי יהיו התהלוכות דל"ג בעומר קידוש השם גדול לבנ"י ולכל העולם כולו, ויחזקו עוד יותר את האחדות דבנ"י בכל מקום שהם.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש – עוד לפני ל"ג בעומר, ובימי ההכנה לזה – יהי' כבר הקידוש ה' הגדול – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שבנ"י מבקשים בתפילתם בכל יום, וכמה פעמים ביום, ומבקשים את הגאולה לא (רק) בשביל טובת עצמו, אלא בעיקר – בשביל כבוד המקום, כבוד השכינה – בכדי לקדש שם שמים – כיון שכל זמן שבנ"י נמצאים בגלות, הקב"ה נמצא יחד אתם, "שכינתא בגלותא" . .

(קטע משיחת ש"פ אחו"ק, יו"ד אייר ה'תש"נ - מוגה, תרגום מאידית)

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול ושתבוא מחר!

ויתירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק "מראש השנה ועד יום הכפורים"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו... עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא במשל [שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכוון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי ציווי הקב"ה – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני: "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"ע על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת!

(משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(23) ברכות מט, א. תו"א שם. ובכ"מ.

(21) שם פ"ז ה"ה.

(24) ראה דבר"פ ב"ב, יד. שמו"ר פט"ו, ב. ושי"נ.

(22) ביצה יז, א. נת' בתו"א יתרו סט, ג ואילך.

(ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה'¹⁹) ענינו מסירת נפש²⁰, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול ה' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישאל) יהי בגלות!

היתכן – ה' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאיר אותו בגלות, ובפרט בגלות ארוך, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, וגלות קשה, ככל קשיי הגלות שהיו, ל"ע, בדורות שלפנ"ז, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסדי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבני"י שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר"²¹ – ה"ז סוכ"ס מעמד ומצב של גלות.

וזוהי המעלה הכי גדולה, עד למסירת-נפש הכי גדולה, שיכולה להיות אצל בני"י – שלא התערבו בבעלותו של הקב"ה ("זיי האבן זיך ניט געמישט אין בעל-הבית'שקייט"), אע"פ שבגלל זה הפסידו רח"ל את כל הענינים שהיו יכולים להיות אצלם במשך יותר מאלף ותשע

(19) ראה לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.

(20) ראה רמב"ן ויקרא א, ט.

(21) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ד מ"ט.

מאות שנות הגלות!

ואף שבודאי ישלים הקב"ה את כל הענינים שהחסירו בזמן הגלות (כנ"ל ס"ד), ועד לשלימות כזו שבני"י יאמרו "אודך ה"²², שיוודו להקב"ה על הגלות – הרי בהודאה עצמה מדגישים ואומרים "אודך ה' כי אנפת בי", שעניני הגלות הם בבחינת "אנפת!"

עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפסח שני לחודש זיו (אור וגילוי) – שבו מתגלה ענינו האמיתי של הגלות ע"י הגאולה.

בטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", ובהמענה שאין דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון (ענינו של פסח שני) – מתגלה ענינו האמיתי של הגלות: (א) בעצם העובדה שבני"י נמצאים בגלות במעמד ומצב ד"בלתי הקריב את קרבן ה'" – מסירת-נפש, קרבן לה', שלא למנוע את הגלות, (ב) בתיקון ושלימות החסרון דהקרבנות הקרבנות במשך כל שנות הגלות – שנוסף על הענין ד"ונשלמה פרים שפתינו", ישנה גם השלימות דהקרבנות הקרבנות כפשוטם.

ועוד והוא העיקר – שרואים בפועל ובגלוי שכל ענין הגלות אינו אלא כדי שע"י יבואו לעילוי הכי גדול דהגאולה, שלכן יאמרו "אודך ה' כי אנפת בי", שיוודו על הגלות, כיון שע"י דוקא באו להעילוי דהגאולה האמיתית והשלימה.

(22) ישע"י יב, א.

מדור ניצוצות של משיח מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מניין ישיגו כבשים ראויים להקרבת הפסח שני?

קטעים מרשימת דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור הרבנים הראשיים בארץ הקודש הרב מרדכי אליהו שליט"א ולהבחל"ח – הרב אברהם הכהן שפירא ז"ל – יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט

– הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א* –

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בשנה זו חל פסח שני בערב שבת, וכיון ש"כבר מובטח להו לישראל שאין אליהו בא בערבי שבתות¹, יצטרך לבוא (לכל המאוחר) ביום חמישי, ומה טוב שיבוא עוד לפני², ביום הרביעי, כלומר, **מחר בבוקר!**

הרב אליהו שליט"א: כתיב³ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", והרי, ביצי"מ היתה הגאולה פחות משיעור חימוץ, דקות ספורות בלבד!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ואם ביצי"מ כן, בגאולה העתידה על אחת כמה וכמה – כדאיתא בזוהר⁴ שהגאולה העתידה תהי' באופן של **"נפלאות"** אפילו לגבי הנסים, האותות והמופתים (עשר מכות, חמישים מכות, מאתיים מכות, מאתיים וחמישים מכות⁵) שהיו ביצי"מ.

הרב אליהו שליט"א: ממ"ש **"אראנו נפלאות"**, משמע, ש"נפלאות" ישנם גם עכשיו, אלא שלא רואים אותם, ולכן נאמר **"אראנו נפלאות"**, שיראו הנפלאות בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לכאורה מפורש הדבר בגמרא⁶ – "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו", ולא עוד, אלא, שזהו נס גדול, שעז"נ⁷ "לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"הוא לבדו יודע שהוא נס"⁷, אבל אעפ"כ, אין זה דומה לנס שרואה ומכיר בעל הנס, שאז, צריך לברך על הנס⁸, וכיון שלעתיד לבוא **"אראנו נפלאות"**, יצטרכו לברך על נפלאות אלו, ואולי יצטרכו לברך גם שהיינו.

הרב אליהו שליט"א: יצטרכו לברך שהחיינו גם על אכילת פסח שני, וכן הכהן שיקריב הפסח יצטרך לברך שהחיינו גם על ההקרבה. השאלה היא, אבל, איפוא ומניין ישיגו הכבשים הראויים לקרבן, ואיך יספיקו לבדקם ממום?

- (1) עירובין מג, ב.
- (2) מיכה ז, טו.
- (3) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
- (4) הגדה של פסח (ממכילתא בשלח יד, לא).
- (5) נדה לא, א.
- (6) תהלים קלו, ד.
- (7) פרש"י נדה שם. וראה ד"ה לעושה נפלאות תש"ד.
- (8) ראה ברכות נד, ב. אנציק' תלמודית ערך ברכות הודאה (ע' שטז ואילך). וש"נ.

* **הערת המו"ל:** צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ראשי-דברים מביקור זה נדפסו בקונטרס "יחי המלך" גלינונת קנא ע' 18, רב ע' 15, רג ע' 15, שז ע' 15, תסה ע' 4-5.

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "היה דבריך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני על הגאולה!

בני מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – **"עד מתי"!**⁸... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"⁹...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה'. . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישרים, וכן ישע"י אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד ואינו מניח אותו לילך ומשנה רצונו כו".

ונמצא, שע"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא **במהירות וזריזות יותר** מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזוהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מצינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני ריחיי",

– יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני ריחיי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ **תורה**, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

- (5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עז"ת ע' פב ואילך.
- (6) סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.
- (6) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה.
- (7) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.
- (8) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.
- (9) תהלים פג, ב.
- (10) עה"פ.
- (11) בהעלותך י, לה.
- (12) תהלים מד, כד.
- (13) שם עח, סה.
- (14) ישע"י מד, כו.
- (15) שם סב, ו-ז.
- (16) או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.
- (17) הל' תפלה פ"א ה"ב.
- (18) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.
- (19) ב"מ רפ"ז.

ביכולתו לפעול שהגאולה תבוא היום

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" – יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני לגלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר **התביעה והצעקה** אודות הגאולה – יש לסמוך על **הקב"ה**!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו – ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה **נתחדש** הציווי דפסח שני, ועד כדי כך – שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו **השלימה** את המספר **דתי"ג** מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' **מרמ"ח** מצוות עשה, שהראשונה שבהם – המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם – הציווי דפסח שני], וע"י נפעל שלימות גם **בתורה** – מכיון ששלימותה של התורה תלוי בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל, **שלא** סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, וע"י פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי.

ועד"ז בעניננו – בקשת ותביעת בני אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח... כי לישועתך קוינו **כל היום**", "ותחזינה עינינו בשובך לציון"!

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א (3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

(4) קידושין מ, ב. ושי"נ. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג.

(2) יתרו כ, ב. ואתחנן, ו. ו. פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמו"ר פ"ד ה"ג-ד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: איתא במדרש⁹ שאליהו הנביא מקריב תמידין בכל יום, וכיון שכן, בודאי ישנם גם כבשים הראויים לעוד קרבנות מן המוכן. ובענין זה יכולים לסמוך גם על אליהו הנביא, שהרי, לא מדובר כאן על **פסק דין הלכתי** (שאי אפשר לפסוק ע"פ נבואה, כנ"ל), כי אם, על **בירור המציאות** (שאינן בו מום), וכשנביא אומר שרואה בנבואה שאין בו מום, חשיב בדוק ממום. ועצ"ע.

הרב אליהו שליט"א: בנוגע לפרה אדומה איתא בתרגום יונתן בן עוזיאל¹⁰ שצריך לבדוקה בי"ח טריפות. ולכאורה, איך אפשר לבדוקה מטריות כש"שריפתה כשהיא שלימה"¹¹, ומתוצאים על זה¹² – שהיו מעבירין אותה דרך הענן, שדרכו היו יכולים לראות מה נעשה בפנים, כדאיתא בתוספות¹³. ואולי תהי' גם בדיקת הקרבן פסח בכיו"ב, כלומר, באופן נסי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הענין – הי' במדבר, אבל לאחרי הכניסה לארץ ישראל – צ"ע אם היתה מציאות כזו אפילו בנוגע לפרה אדומה.

ובנוגע לשאר הקרבנות, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם – כנראה לא סמכו על בדיקה של נס (ע"י ענן וכיו"ב), אלא בדקו בדרך הטבע, באור טבעי, ובלשון וכמפורש במשנה¹⁴ בנוגע לשחיטת התמיד ש"היו מבקרים אותו (סמוך לשחיטה, מלבד הביקור מבערב, ביקור ד' ימים) **לאור האבוקות**".

וגם בנוגע לפרה אדומה – כתב הרמב"ם¹⁵ "תשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשני". . העשירית יעשה **המלך המשיח**, ולכן, פטורים אנו משקוט"ט בזה, משא"כ בנוגע לשאר הקרבנות שהם (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והצביע לעבר הרב שפירא הכהן שליט"א) על אחריות **הכהן**.

הרב שפירא שליט"א: כשמשיח יבוא – ימצאו עצה לכל דבר, רק שיבוא! כשמשיח יבוא – ישתנה גם טבע העולם, יהי' אור גדול יותר, וראיית העיניים תהי' טובה יותר, ובמילא, יוכלו גם לבדוק יותר מהר.

[. .] **הרב אליהו שליט"א**: הלאי שמשיח יבוא תיכף ומיד, עוד לפני פסח שני, ואז יבוא גם הרבי שליט"א לארץ ישראל ולירושלים להקריב קרבן פסח, ונוכל לברר אצל אליהו הנביא כל השאלות והספקות גם בנוגע לברכת שהחיינו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אשתדל להביא עמי בגד חדש, ואז אצא מכל ספק, ולא אצטרך לשאול זה אצל אליהו הנביא. – מוטב לנצל זמנו של אליהו הנביא על שאר שאלות וספקות שאי אפשר לפתור ע"י לבישת בגד חדש.

(מתוך ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 741 ואילך)

(13) ד"ה וכי לאורה – שבת כב, ב.

(9) הובא בעש"מ מאמר אכ"ח ח"ג סכ"ג.

(14) תמיד פ"ג (ל, רע"ב). רמב"ם הל' תמידין ומוספין

(10) חוקת יט, ג.

פ"א ה"ט.

(11) חולין יא, א.

(15) הל' פרה אדומה ספ"ג.

(12) שו"ת בית יצחק יו"ד סל"ט. שו"ת משמייע שלום

סי"ב.

אופן הכניסה לארץ בגאולה

"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" (בהר כה, ב)

והנה, נוסף על האמור לעיל בפירוש ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה", שהכניסה לארץ חדורה בכוונה הפנימית ד"ושבתה הארץ שבת לה" – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, ככניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ושבוע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, "בשובה ונחת", ותיכף ומיד.

ונוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך" – שהרי "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת", אשר, עם היותם "גלוסקאות וכלי מילת" יציאו מ"הארץ" (לא מהשמים), מ"מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשיגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, "עתידה אשה שתלד בכל יום" – הרי, מכיון שצריך להיות עיבור תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ט' חדשים יהי' העיבור במשך ט' שעות (כמבואר ברשימות הצ"צ), אמנם, בנוגע ל"גלוסקאות וכלי מילת", מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ט' שעות, ואפילו לא ט' רגעים, אלא, תיכף ומיד (ממש)].

ועפ"ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש וחלוקה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, "ושבתה הארץ שבת לה" **כפשוטו**; ורק לאחר"ז, מכיון שצריך להיות דירה **בתחתונים** דוקא, יהי' גם "שש שנים תזרע שדך" – באופן ד"ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם".

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב"י, בעל ההילולא דל"ג בעומר – ע"פ המסופר בחז"ל שרשב"י הי' "מלומד בנסים" (שלכן שלחוהו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן וגלות (כפתגם אדמו"ר הזקן), ועוד ועיקר, כאמור, ש"בהאי חיבורא דילך . . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים", שאז יהי' "כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" – כפשוטו ממש.

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיוועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו - ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת רחל תחי', ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת בת שבע דבורה ובעלה הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן שי' בראנשטיין, מרת גיטל מלכה ובעלה הרה"ת אברהם ישראל שי' ביסטרדיצקי, הרה"ת שמואל מאיר וזוג' מרת נחמה שי' סעמיוועלס, הרה"ת יוסף יצחק וזוג' מרת מרים קיילא שי' סעמיוועלס, וכל בני משפחתם שיחי

לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש

שמותיו של משיח צדקנו

ובפשטות שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שיבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, וממשיכים בהכנות לל"ג בעומר, ועאכו"כ ל"ג בעומר עצמו, בארצנו הקדושה, יחד עם רשב"י (ושאר כל התנאים והאמוראים), ויחד עם כל רבותינו נשיאינו שעל ידם נתבארה תורתו של רשב"י בתורת החסידות, החל מג' האבות החסידות, עד לצמח-צדק, שב' שמותיו ("צמח" ו"צדק") הם שמותיו של משיח צדקנו, ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שב' שמותיו קשורים ורומזים על הגאולה.

והעיקר – שבהמשך להדיבור עתה יוכלו להראות באצבע ולומר "הנה זה (מלך המשיח) בא", שכבר בא, ובאופן של רנה ושמחה ("הנה לשון שמחה"), וללא פשט'לאך, אלא כפשוטו ממש, גאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, וממש ממש.

(משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה)

להתבונן ולצייר לעצמו את מצב הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן – בכחו וביכלתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ – עי"ז **שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אלי' תיכף ומיד ממש**, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

[. . . כפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

תיכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בינינו

. . . "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", וכולם יחד נעשים מציאות אחת ד"קהל גדול", ועד למנין העשירי, ביחד עם השירה העשירית והפרה העשירית ("העשירי יהי' קודש"), ע"י "המלך המשיח מהרה יגלה אכ"ר" – שתיכף ומיד ממש רואים שמשיח נמצא כבר בינינו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר "הנה זה (המלך המשיח וכבר) בא".

(משיחת ש"פ בהר-בזוקותי, מבה"ח סיון ה'תנש"א - מוגה)